

ДФУ стала першим фармакопейним виданням України і першою національною Фармакопесю серед країн СНД. З 1 січня 2016 року введено в дію вже 2-е видання Державної Фармакопеї України, повністю гармонізоване з Європейською Фармакопесю.

Висновки. Отже, про важливість і необхідність створення фармакопей свідчить велика та багатогранна історія, яка налічує не одне тисячоліття. Історія виникнення й удосконалення фармакопей відображала досягнення й здобутки медицини і фармації, біології та хімії на певних етапах соціально-економічного розвитку суспільства. Зміст кожного з видань фармакопеї давав уявлення про стан науки, про ліки та засоби їх виробництва у період її створення. Латиною зазначаються назви лікарських засобів у Міжнародній Фармакопеї, Європейській Фармакопеї та більшості національних фармакопей та формулярів.

ФОРМУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ВЕТЕРИНАРНОЇ ЛЕКСИКИ

Гордієнко О. О.

Науковий керівник: Берестова А. А.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

balla19682802@gmail.com

Вступ. Одним із основних завдань сучасної лексикології є вивчення системності лексики. Дослідження кожного окремого фрагмента лексико-семантичної системи допомагає знайти специфічне в тому чи іншому класі слів і глибше зрозуміти загальні системні закономірності мови в цілому. Основу української термінологічної системи становить лексика, що ввійшла до наукового обігу через дефінування. Наукова термінологія – це той пласт лексики, що постійно розвивається. Доля термінів у лексичному складі мови стрімко зростає. Тому цілком закономірною є пильна увага до термінів та терміносистем, які розглядають як важливу складову частину лексики сучасної літературної мови.

Мета дослідження. Простежити становлення термінології ветеринарної медицини в українській мові.

Матеріали та методи. Під час роботи використовувались методи і прийоми лінгвістичного аналізу, які передбачають комплексний аналіз зібраного мовного матеріалу. Також в роботі використано структурно-семантичний метод для виявлення системних відношень, виділення семантично об'єднаних класів ветеринарної лексики, лексико-семантичних та тематичних груп. За допомогою дедуктивного та індуктивного методів було зроблено висновки щодо результатів дослідження.

Результати дослідження. Кожне поняття ветеринарної медицини повинно позначатися одним і окремим терміном. Термін повинен бути якомога коротшим, простим, легко засвоюватись і мати фіксоване значення. Зростання кількості складних та багатокомпонентних термінів не може вважатись позитивним явищем у термінології. На нашу думку, слід уникати термінів-паронімів, які можуть породжувати неточності і навіть непорозуміння. Термінологічна синонімія та дублетність термінів кваліфікується як явище негативне. Необхідно вилучити із вживання ряд термінів-синонімів, залишивши лише один, що є найчастотнішим у вживанні, тісно пов'язаним з іншими термінами тієї ж термінологічної системи. При калькуванні термінів з інших мов слід дотримуватися законів милозвучності,

використовувати найбільш адекватні за змістом і формою слова та словосполучення. Образні народні назви, що наявні в термінологічній лексиці ветеринарної медицини, слід допускати лише в популярній літературі, а в наукових працях, підручниках строго дотримуватись усталених термінів. Немилозвучні, важкі для вимови, складні для запам'ятовування та словотворення терміни необхідно послідовно замінювати стислими, лаконічними

Висновки. Становлення терміносистеми ветеринарної медицини тісно пов'язане із формуванням самої ветеринарії як наукової галузі. Ветеринарна медицина в Україні сформувалась на межі XIX-XX століття, але її терміносистема пов'язана з розвитком медицини взагалі, починаючи від найдавніших часів. Сучасна українська ветеринарна лексика має своє глибоке коріння. Тваринництво було важливою галуззю сільського господарства українців. Давним-давно приділялася увага доглядові та лікуванню домашніх тварин і птахів. Уже в найдавніших українських пам'ятках виділяються такі тематичні групи: назви тварин, назви станів тварин, назви частин тіла тварин, назви хвороб, ознаки хвороб, назви внутрішніх органів, назви засобів та форм лікування тварин, а також велика група лексики, що пов'язана із утриманням домашніх тварин: подаються назви осіб, що доглядають за домашніми тваринами, назви приміщень для утримання тварин. Терміносистема ветеринарної медицини в українській мові складається з назв, що є інтернаціональними ветеринарними термінами іншомовного походження. Насамперед це лексика, що пов'язана з існуванням тварини як живої істоти, з її фізичними і фізіологічними станами, ознаками, рухами. Досить повно засвідчена анатомічна лексика – назви органів і частин тіла тварин. Ветеринарна лексика відноситься до найбільш інтенсивних частин словникового складу мови, що викликано, насамперед, стрімким розвитком ветеринарної медицини та міжнародною науковою інтеграцією в цій галузі знань. Особливості ветеринарної лексики є об'єктом дослідження багатьох вчених на сьогодні.

СПЕЦИФІКА ЛАТИНО-АНГЛО-УКРАЇНСЬКОГО ПЕРЕКЛАДУ МЕДИЧНИХ МЕТАФОРИЧНИХ ТЕРМІНІВ

Яременко В.В.

Науковий керівник: Лисенко Н.О.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

vladayaremenko87@gmail.com

Вступ. Невпинний науково-технічний прогрес забезпечує появу нових реалій, потребує нових термінів. Відповідно на сьогодні питання потенціалу наукової метафори у всіх галузях залишається актуальним.

Процес метафоризації при появі нових термінів у медицині (зокрема – патоанатомії) не може бути досліджений без розуміння аналогічних трансформацій в офіційній анатомічній термінології, що потребує співставлення з латинською мовою, якою укладено (ТА) – стандарт анатомічної номенклатури, а також варіантом термінів в англійській мові, яка забезпечує інтернаціональну комунікацію спеціалістів на сучасному етапі.

Тема медичної термінологічної лексики є актуальною площиною для численних досліджень сучасних вітчизняних мовознавців. Серед тем, які привертають увагу лінгвістів: